

Szalézi Értesítő

SOROZATOK

✓ Don Bosco
pedagógiája
a XXI. Században

✓ Előttünk jártak

Beszámoló:
CONFRONTO
EUROPEO 09

FÓKUSZBAN:
*a Szalézi-Irinyi
Középiskola*

VÁLASZOK
A MODERN KOR
KIHÍVÁSAIRA
Don Pascual Chávez

90 ÉVES A MAGYAR
SZALÉZI ALMA MATER -
a nyergesújfalui
Szalézi-Irinyi
Középiskola

Szalézi-Irinyi Középiskola 90 évesek lettünk

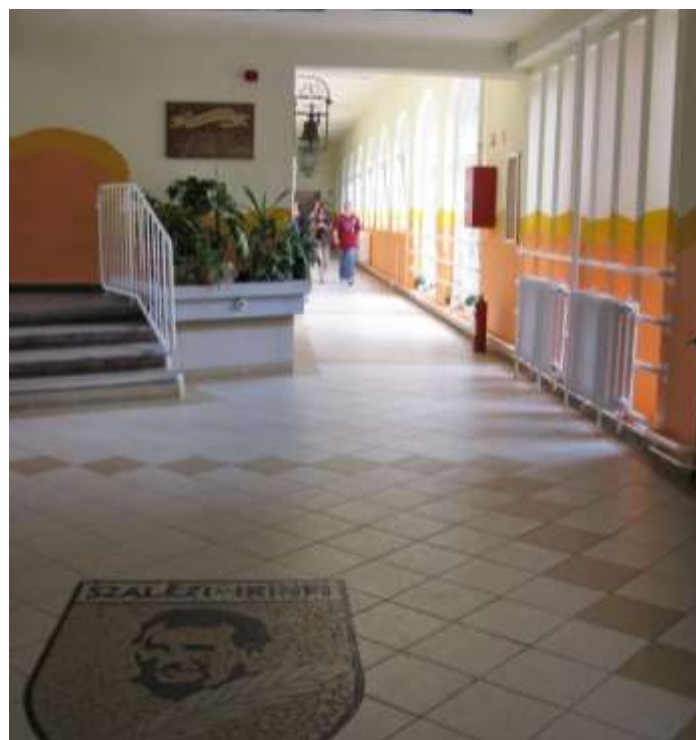
„Patinás” - ez a jelző jut eszünkbe, ha egy közel száz esztendőös intézményről van szó. Ám a mi iskolánk esetében mégsem használhatjuk, ugyanis erre a jeles évfordulóra évek hosszú munkájának köszönhetően mind külsőleg, mind belsőleg jelentős változáson ment keresztül az öreg alma mater, és lett belőle fiatalos derűt árasztó, modern gimnázium.

Az épületbe lépve a falak élénk színei mosolyra fakasztják az embert, így máris - önkéntelenül - engedelmessé válik Don Bosco tanításának: „Légy vidám!”. Ez a jókedv csak tovább fokozódik a két, újonnan kialakított közösségi tér láttán. A könyvtár nyitott polcos galériájáról letekintve a kápolna csöndes békéje ragadja magával a szemlélőt. Kápolna és könyvtár - a lélek és a szellem tápláléka - egy igazi szalézi iskola tartozékai. A régi és a modern élet találkozik itt, hiszen a tér pillanatok alatt átalakítható mozi- vagy előadóteremmé. A másik, ugyancsak modernséget tükröző közösségi terület az új épület földszintjén kialakított büfé - a szünetek legforgalmasabb helyszíne.

Ám az épület igazi meglepetése az első emeleten vár a látogatóra. A természettudományi szaktanterem minden kutatni vágyó fiatal igényét kielégíti. A tudás végtelen tárháza mesés helyszínnel párosul: hatalmas ablakai az állandóan változó és szinte naponta új arcát mutató Dunára néznek. Folytathatnám a sort még, hiszen most csak töredékére tértem ki a változásoknak.

Tizenöt évvel ezelőtt, amikor ide kerültem az iskolába, elképzelhetetlennek tűnt mindennemű újítás. Hat évvel ezelőtt, amikor először Unterwaltersdorfbán jártunk, szinte irigykedve néztük az ottani szalézi gimnáziumot. Köszönjük, hogy mára mindez az álom valósággá válhatott számunkra!

*Petrikné Kiss Anikó
igazgatóhelyettes*

Ki vagy te, Don Bosco?

Kedves Barátaim!

Gyakran emlegetjük Don Bosco nevét, és a nevében beszélünk, de tudjuk-e valójában ki volt ő? Valóban elmondhatjuk, hogy ismerjük?

A Szalézi Értesítő következő számaiban szeretném bemutatni Don Bosco atyánkat, a rendalapítót, olyan oldaláról, amely kevésbé közismert, de ugyanakkor nagyon fontos szerepet játszik az életében.

A Szalézi Társaság alapításának 150. évfordulója és don Pascual Chávez rendfőnök felhívása arra szólít minket, hogy térjünk vissza Don Boscóhoz és ismerjük meg jobban. Itt az alkalom, hogy írjak erről a rendkívüli papról. Remélem, hogy a következő mondatok arra készítetnek minket, hogy tevékenységünk még szorosabban kötődjön a szalézi mozgalomhoz.

Az 1851-es munkaszerződés fiai számára

A valdoccói oratórium több mint tíz éve létezik. Az oratóriumban már működik egy kisebb kollégium, illetve több szakmai műhely. Don Bosco még két másik oratóriumot szeretne megnyitni Torino városában. 1851-et írunk, amikor két kispap felölti magára a reverendát, de több jelölt is van. Torino nagy ipari centrummá kezd alakulni. Sok fiatal a környező vidékről Torinóba jön, hogy munkát keresen és ezzel annyi pénzt, hogy eltartsák saját magukat és szegény vidéki családjukat. Ezek a fiatalok megérkeznek a nagyvárosba, és nincs aki megvédje őket, még a törvények sem. Teljesen magukra vannak hagyva; több mint napi 12 órát dolgoznak és nincs számukra sem szabadság, sem társadalombiztosítás, vagy egyéb szociális juttatás. Don Bosco észreveszi mindezt és úgy dönt, hogy nem nézheti tétlenül, hanem valamivel többet kell tennie annál, mint az egyszerű focimeccs, vagy hitoktatás. Fel kell kínálni ezeknek a fiataloknak a szociális biztonságot, valamint nevelés és az oktatás biztosítását.

Don Bosco azt mondta: „mindig úgy menetem előre az életemben, hogy elsősorban a fiatalok problémáinak megoldását kerestem.”¹ E probléma megoldása az lett, hogy a fiataljai számára írt egy munkaszerződést. Talán ez az első szociális jellegű munkaszerződés, amit Európában

megírtak. Íme erre egy konkrét példa:

„1. Carlo (Károly) úr, üveges, felfogadja a fiatal tanuló Giuseppe-t (Józsefet) és arra kötelezi magát, hogy három év alatt megtanítsa neki a szakmát. A tanítás 1854. december 1-én fejeződik be.

2. A szakmai taneszközöket átadja a tanulóknak a szakma gyakorlati elsajátítására.

3. Viselkedési szabályokat állít fel a tanuló számára.

4. Soha nem emel kezét a tanulóra, a fegyelmezést szóban végzi.

5. Képességeinek és fizikai erejének megfelelő munkát ad neki.

6. Szabadnapot biztosít a fiatal számára, hogy részt vegyen a vasárnapi szentmisén, valamint a vasárnapi oratóriumi tanításokon.

7. Ha a fiatal 15 napnál többet hiányzik ok nélkül munkahelyéről, ezeket a napokat munkaszerződés lejártával le kell dolgoznia.

8. A munkáltató kötelezi magát, hogy a tanulóknak fizetést adjon. Az első évben heti 1 lírát, a második évben 1,5 lírát, a harmadik évben 2 lírát.

9. A tanulóknak évente 15 nap szabadság jár.

10. A fiatal a munkahelyen pontosan jelenik meg, munkáját odaadással, tisztelettel végzi.

11. Ha a fiatalat valamilyen okból kifolyólag el kell távolítani az oratóriumból, kötelezettségei a munkáltatóval szemben nem szűnnek meg.

12. Az oratórium igazgatója (Don Bosco) megígéri, hogy a fiatal fejlődését nyomon követi.

Kedves Barátaim!

Ez a munkaszerződés nem az egyetlen, amit Don Bosco megírt és keresztülvitt. Sok ilyen szerződést találunk, mert tisztelte a fiatalokat és a fiatalok világát. Ismerte problémáikat, képességeiket és szükségleteiket. Jézusért dobogó papi szíve nem akarta elhagyni a fiatalokat, hanem a társadalom és az Egyház számára hasznossá szeretne volna tenni őket, hiszen Don Bosco, rendkívüli pap volt.

Együtt szeretnék egy remek olvasmányt ajánlani és mindenkit bátorítani arra, hogy olvassa új magyar kiadásban a Don Bosco Kiadó által 2008-ban megjelentetett „Napról napra Don Boscóval” című könyvet. A Don Bosco Kiadó honlapja: www.dbk.ini.hu. A könyv számos részlet tartalmaz Don Bosco életéből.

P. Van Hecke Albert SDB
tartományfőnök

¹Memorie Biografiche di San Giovanni Bosco (Don Bosco Emlékiratai), S. Benigno Canavese, 1904, IV. kötet, 295-297.o.

TARTOMÁNYI ÜNNEPEK A KÖZELJÖVŐBEN:

2009. október 17-én a felújított szombathelyi szalézi rendház megáldása, majd ünnepi műsor a szaléziak letelepedésének 80. évfordulója alkalmából.

2009. október 29-én Vándor Wech József születésének 100. évfordulóján emléktáblát helyeznek el Dorogon a szülőháza falán, majd ünnepség keretében emlékeznek meg róla a dorogi Szent Borbála templomban.

2009. október 31-én szombaton a fél 11-kor kezdődő ünnepi szentmise keretében Dr. Meszlényi Zoltán boldoggá avatása az esztergomi bazilikában. A szentmisét Mons. Angelo Amato szalézi püspök, a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának prefektusa mutatja be.

2009. november 23-án díszdoktorrá avatják a hondurasi Oscar Maradiaga szalézi püspököt Budapesten a Pázmány Péter Katolikus Egyetem budapesti dísztermében.

SZTRENNA 2009 SZÉLESKÖRŰ MOZGALOM A FIATALOKÉRT

A mai világban úgy tűnik egyre nehezebb nevelni. Mindazok, akik a pedagógusi hivatást választották, jól ismerik ezt a tényt. „Nevelési vészhelyzetben” vagyunk, és mindezt bizonyítja, hogy gyakran éri kudarc a fiatalokért tett azon erőfeszítéseinket, amikor arra próbáljuk nevelni őket, hogy együttműködésre képesek, az élet értelmét megtaláló, érett emberekké váljanak

(XVI. Benedek pápa)

A Szentatya szavait ismertetem a téma bevezetéseként, hiszen a Szalézi Család számára az egyik legfontosabb területet a nevelés jelenti. Nevelni nem jelent mást, mint segíteni a fiatalt abban, hogy teljes emberré váljon a lelkiismeretének és értelmének fejlődése által, így valósítva meg saját küldetését. Az ifjúság meglehetősen heterogén közeget alkot, még akkor is, ha életkorban a fiatalok meglehetősen közel állnak egymáshoz. Nagy különbséget találunk közöttük az emberi szabadság és erkölcs megítélésében, a technikai- és a szociális fejlettség tekintetében, az anyagiak utáni vágy és az emberre való odafigyelés terén. Olyan időket élünk, amikor minden rendkívül gyorsan változik, így az értékek hierarchiája is. A következőkben ezt szeretném bemutatni.

>> **Összetettség és szabadság.** A mai világban sokan azt gondolják, hogy zűrzavarban élnek, nem tudják mi jó és mi nem. A tömegtájékoztatási eszközök különböző megfogalmazásban és módon el-

VÁLASZOK A MODERN KOR KIHÍVÁSAIRA

lentétes üzeneteket sugalmaznak. A tömegtájékoztatás részét képező cégek többsége a saját érdekét képviseli, mintha ő lenne az egyetlen hatóság, aki képes közös nevezőre vinni érdekeket, sőt olyan normákat kialakítani, amelyek mindenkire egyértelműen vonatkoznak. Ilyen feltételek mellett rendkívül nehéz nevelni. A család, az iskola, a társadalom közös kommunikációja gyenge, és ez nehézséget okoz a fiatalnak abban, hogy kialakítsa személyes élettervét. A nehézség nemcsak a túlzott szabadságban rejlik, hanem abban is, hogy nem vállalják a felelősséget és a tudatosságot, nincs támaszuk és segítségük ezekben a dolgokban. Ez a fiatalokban zavart és bizonytalanságot ébreszt, ami nevelési nehézséget okoz.

>> **Szubjektivizmus és igazság.** A szubjektivizmus az a kulcs, amely segítségével megérthetjük a egyén valóságát, mint teljes értéket, de nincs semmi kapcsolata az egyéni élettörténet igazságával. Az egyén jelene inkább az erkölcsben és a lelkiismeret kialakításban mutatkozik meg leginkább. A legjobb példa erre a szexualitás, amelyben mára már eltűntek a szociális- és családi alapok. Újságok, könyvek, műsorok erősen eltúlozva domborítják ki a szexualitást, és úgy mutatják be, mintha ez normális lenne. Nem úgy kell megélnünk a szexualitást, mintha az csak az örömet szolgálná, távol az egyén személyi méltóságától. Gyakran az érzések az

egyén kritériumaira hagyatkoznak, melyek át vannak itatva önző tényezőkkel. A nevelés minősége abban áll, hogy miként adunk választási lehetőséget a lelkiismeret alakítása, az igazság és az egyéni képességek között.

>> **Egyéni haszon és szolidaritás.** Volt olyan időszak, amikor azt gondoltuk, olyan szabad és igazságos társadalmat szervezhetünk, ahol mindenkinek a javát keressük. Sok fiatal lelkesedett mindezt. Aztán érkezett egy újabb időszak, amelyben összeomlottak az ideológiák és az utópiák. A politika is negatív módon változott, olyannyira, hogy ma már inkább show-műsornak tekintjük. A modern világban olyan állásfoglalás született, amely az egyéni érdek és a saját vágyak megvalósításának elsőbbségét hirdeti. Ez az jelenti, hogy a társadalom vakká és süketté vált bizonyos erkölcsi alapokra. Az igazságosság és a szolidaritás üres szavakká lettek.

>> **A hit érettsége.** A modern világ bonyolultsága, szubjektivizmusa és egyéni haszonkeresése negatív módon hat a fiatalok hitére. Mindezek három fontos tényezőt változtatnak meg: az első a **vallásosság**, amely különböző irányokat vesz, hogy választ tudjon adni a kereső ember kérdéseire; a második a **motiváció hiánya**; a harmadik a vallásos tapasztalat és az erkölcsös élet válaszainak **szakadása**.

A vallási igazságok véleménynyé váltak. Az Egyház közbenjárása csak probléma lett. Létezik egy törpe kisebbség, aki a hitben és a szociális tevékenységben fejézi ki keresztény tapasztalatait, ugyanakkor sok fiatal eltávolodik a hittől.

>> **A Szalézi Család válasza.** Milyen energiákat tudunk mozgósítani? Ma a nevelés folyamatában a döntő helyen az

egyén áll, aki választ a vélemények közül és átdolgozza azokat tetszése szerint. A nevelők akkor lehetnek részesei mindennek, ha maguk az egyének megengedik, hogy hassunk rájuk az értelmükön és a szívükön keresztül. Ez az a pillanat, amikor felfigyelnek egy olyan szóra, vagy gesztusra, amely fontos az életükben. A hatás a felajánló **hitelességétől**, a személy **tekintélyétől** és a **kommunikáció-**

képességétől függ. A kihívás abban áll, hogy nehézség és körülményesség nélkül haladjunk a pozitív nyitottság felé, és észszerű érvekkel támasszuk alá az emberi élet értelmét. Kevés, de fontos alapelvek, amelyeket a Szalézi Családnak alkalmaznia kell.

*Don Pascual Chávez rendfőnök,
Bollettino Salesiano 2009/9
(Fordította: Depaula Flavio)*

Hírek a szalézi misszókból

Kitágultak a szalézi határok, három új helyszínen kezdődött meg a szaléziak tevékenysége! Megkezdődött a munka az első szalézi házban Bangladesben, az Utrail plébánián Francis Alencherry atya vezetésével. Aucklandban, Új Zélandon James Adayadiel atya vezetésével fogtak hozzá misszós tevékenységüknek a szaléziak, Guamban pedig iskola nyílt Chito Dimaranan atya vezetésével. Ezzel 133-ra növekedett azoknak az országoknak a száma, ahol a szaléziak jelen vannak.

Idén 96 fiatal szerzetes adott be kérvényt a rendfőnöknek, hogy misszióba szeretnének szolgálni. Közülük 34-en a Rómában elvégzett missziós tanfolyam és a szalézi szent helyeken tett zárandoklat után elindulnak küldetésük helyére. Európába 8, Afrikába 10, Amerikába 10, Ázsiába 4, Óceániába pedig 2 misszionárius indul szeptember 27-én, míg 92-en saját országukban folytatják tanulmányaikat, vagy missziós gyakorlatra mennek a tartományuk területén levő missziós központokba.

Az új szalézi határ: Banglades

Banglades lakóinak 89,7 százaléka iszlám vallású, de ez egy demokratikus iszlám ország, ahol sajtószabadság és politikai szabadság uralkodik. Még az is megengedett, hogy a lakosok megváltoztassák a vallásukat: egyszerűen elmennek a bíróhoz és kijelentik, hogy szabad akaratukból teszik ezt. Nem üldözik a keresztényeket, és a misszionáriusok szabadon dolgozhatnak. Az első bangladesi keresztényeket a portugálok térítették meg a XVI-XVII. században. Ma a Bangladesi Katolikus Egyháznak mintegy 300 000 tagja van, ami a lakosság 0,3 %-át teszi ki. Hat katolikus egyházmegye létezik, püspökkel az élén, és kereken száz plébánia, amelyek mindegyikében 300-500 katekumen készül a kereszténységre.

A szaléziak 1928-ben érkeztek Banglades területére, amikor az ország még India része volt. 1950-ig dolgoztak itt. Ekkor elhagyták műveiket és csatlakoztak a Kalkuttai Tartományhoz, mert 1947-ben, amikor a terület elszakadt Indiától, sok keresztény elvándorolt, és Kalkutta közelében telepedett le. A szaléziak a Krishnagar egyházmegyéhez, csatlakoztak, ez az oka, hogy ott sok olyan szalézi él, aki Bangladesben született, mint például Krishnagar püspöke, Joseph Gomes és Kalkutta érseke, Lucas Sirkar is.

A 26. Egyetemes Káptalanon a szalézi rendfőnök azt a feladatot adta Francis Alencherry előző egyetemes missziós főnöknek, hogy újítsa meg a szalézi jelenlétet Bangladesben. Amikor megérkezett Bangladesbe, Alencherry atya ezt mond-

Alencherry atyának szívélyes fogadtatásban volt része a bangladesi Utrailban.

ta: „Végre elérkeztem küldetésem helyére!”

Az egyházmegye püspöke nagyon örül annak, hogy területén szalézi alapítás kezd meg munkáját. Alencherry atya érkezése után megismerkedett a Ranikhong egyházmegye püspökével és papjaival, majd egy közös imádságos együttlét után a kíséretükben küldetésének helyére, Utrailba utazott, ahol szívélyes fogadtatásban volt része. A helybeliek virágfüzékkel köszöntötték, a gyerekek énekeltek és táncoltak, és láthatóan örültek, hogy a szaléziak velük maradnak. Az ünnepség után felmérték a helyszínt és mérlegelték a lehetőségeket a munkára.

Don Alencherrynek az volt az első fel-

adata, hogy előkészítse a helyet Utrailban a szalézi közösség számára, és földet vásároljon, ahol felépíthetik a szalézi művet és dolgozhatnak. Az egyházmegye adatai szerint mintegy 3000 hívő van a plébánia területén és a hozzá tartozó környékbeli 18 faluban. A püspök és a helyi papság nagyon meleg fogadtatásban részesítette a szaléziakat, tudatva velük, hogy sokat várnak tőlük. Don Bosco fiai remélik, hogy nem fognak csalódást okozni és megfelelnek a várakozásnak.

„Remélem, hogy december 8-án, a Társaság megszületésének 150. évfordulóján ünnepélyesen megnyithatjuk majd az új szalézi házat” - mondta don Alencherry.

(Forrás: ANS)

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

A Gondviselés

A kislányom Erdélyből egy fába vésett Házi Áldást hozott ajándékba, amely a következőképp hangzik: „Hol Hit ott Szeretet, hol Szeretet ott Béke, hol Béke ott Áldás, hol Áldás ott Isten, hol Isten ott Szükség nincsen”

Amikor először olvastam, akkor rögtön Don Bosco jutott az eszembe. Különösen erősödött bennem ez az érzés, amikor az utolsó bekezdést olvastam. Azóta, ahányszor rátéved a szemem, azon töprengek, hogy a mindennapokban ez mit jelent nekem, illetve mi lehet az oka annak, hogy számomra rögtön Don Boscót idézte.

„Hol Isten ott Szükség nincsen”. Sokan figyelmeztették őt, hogy több fiataalt ne fogadjon be az Oratóriumba, mert kevés a hely, nem tudják megoldani a fiúk ellátását. Még Margit mama is egyetértett az aggódókkal, sőt maga is szóvá tette: „Te mást sem csinálsz, csak egyre gyűjtöd a gyerekeket, miközben tudod, hogy kevés a helyünk.” Egy másik alkalommal Don Bosco Bisio János aggályoskodására így válaszolt: „...az Oratóriumban van valahol egy pumpa (a Gondviselés), amely állandóan húszlírásokat köp ki.” (Claudio Russo 2006., 97.) Amint a visszaemlékezésekből tudjuk, pénzhány miatt soha sem adta fel, mert bízott a Gondviselésben, a gondoskodó Szeretetben.

A Gondviselésbe vetett bizalom azonban nemcsak a tárgyiasult dolgokra vonatkozik, mint például a mindennapi kenyér, hanem a kétségek a holnap, a jövő, a tanulmányok, az egészség, emberi- és szeretetkapcsolatok, stb. félelmet, aggodást keltő érzéseire is. Ezek az érzések nemcsak a felnőtt, hanem egészen fiatal gyermek kétségei is. Azoké a gyermekeké/serdülőké/fiatloké, akiknek szülei nap, mint nap veszekedve töltik az otthonlét idejét, vagy elvesztették állásukat, akik nem tudják teljesíteni a tőlük elvárt szülői, iskolai követelményeket, akik nem tudnak baráti és/vagy tartós párkapcsolatokat kötni, akik valamilyen tartós betegségben szenvednek és sorolhatnám tovább. Mi, szalézi munkatársak miként segíthetnénk őket? Mint ahogy a Don Bosco közelről című könyvben is olvashatjuk, „Don Bosco korán felismerte, hogy a készséges lelkület önmagában még nem elég. Ezeknek a segítőknek, akik mindenestül a Szalézi Család tagjaivá váltak, ennek a fontos és kényes küldetésnek az ellátásához, ahol nincs helye az improvizálásnak, képzésre és nagy felkészültségre volt szükségük. (Claudio Russo 2006., 107.) Ha a fentiekben leírt, sokszor a szakemberek számára is nehéz segítő feladatot nézzük, akkor ma is igaz, hogy a jóindulaton kívül komoly felkészülésre van szükségünk. Nemcsak a jó tanácsok, segítő beszélgetés stb. technikáinak kialakítása terén, hanem a szeretetkapcsolat és a megfelelő lelki vezető megtalálása révén az Istenhit felébresztését, megerősítését is segítő módszerek megismerésében. Hiszen a „mi lesz holnap” kétségek fölött, ha van valami, akkor a félelmek és szorongások is csökkennek. Piscetta Alajos szalézi pap, akit gyermekkorában a valdoccói Oratórium fogadott be, így emlékezett: „Én magam is sokat láttam oratóriumi éveim során (...) a tanítók, segítők gyakori tanácskozását az egyes tanulók szükségleteiről, magaviseletéről, tanulmányokban való előrehaladásáról, ...”. (Claudio Russo 2006., 107.) Számunkra is hasznos tanulási forma a munkatársi megbeszélés, aminek célja az is, hogy a többiek véleményének, tapasztalatainak, sikeres megoldásainak megismerésével bővíthetjük azon módszertárunkat, amelyekkel segíteni tudjuk a rászoruló gyermekeket/fiatlokat. Nem kell szégyellnünk, ha nem tudunk valamit, nyugodtan kérdezhetünk is társainktól, illetve tanácsaikat is érdemes értő füllel hallgatni. Az is előfordul, hogy azt gondoljuk, igazunk van, amit teszünk az jó, de társaink visszajelzései mégis azt üzenik, hogy elképzelésünk, segítő szándékunk helytelen. Ezek a helyzetek és a nehezen megoldható problémák, esetleg kialakult konfliktusaink gyakran okozhatnak bennünk feszültségeket. Don Bosco ezt is tudta: „Az alapelv, ... az volt, hogy félelem helyett szeretetet igyekezzenek ébreszteni maguk iránt. Ezenkívül kérte őket, hogy utasításait, figyelmeztetéseit, kiigazításait szeretettel és türelemmel viseljék, és minden cselekedetéből egyértelműen látszott is, hogy nem keresett mást, csakis azt, ami a gyerekek javát szolgálja.” (Claudio Russo 2006., 107.) A gondolatok kicserélése, mások gyakorlatának meghallgatása, figyelmeztetése, tanácsai mindannyiunkat építenek, fejlődést, egyesek számára fogódzót jelentenek. Amennyiben nyitottak vagyunk, és nem félünk a ránk bízottaktól, akkor a Gondviselés is velünk lesz abban, hogy az adott helyzetben a legjobbat mondjam, a legjobbat cselekedjem. Ha utólag azt fogalmazzuk meg, hogy „nem is tudom, hogy miként jött az ötlet” vagy „nem is gondoltam volna, hogy hirtelen így tudok reagálni”, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a Gondviselés is velünk volt.

Rózsáné Czigány Enikő, szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom: Claudio Russo (2006): Don Bosco találkozása a fiúkkal.

A szalézi nevelési módszer titka. Don Bosco Kiadó, Budapest

Óbudán megújult a munkatársi formáció

Szemelvények és tapasztalatok az első félévről

A szalézi munkatársi formáció kidolgozása az egyik legsűrűsebb tennivalója a magyar munkatársi közösségeknek. Míg itthon negyven évig „...állni látszék az idő...”, a világ más tájain dolgozó munkatársak képzése folyamatosan megújult és próbált alkalmazkodni az egyre újabb kihívásokhoz. A néhány éve elfogadott új szabálykönyv alapján most tartományi szinten indul el a formáció hazánkban.

Óbudán februárban kezdődött el a munkatárs jelöltek képzése. A kéthetente megrendezett összejövetelek tematikáját Lux Ambrus, a munkatársak tartományi formációfelelőse több segítővel, olaszból fordított forrásokból állította össze. A négy fél-éves formációs programban alkalmanként meghívott szalézi atyák, ígéretet tett munkatársak, animátor-vezetők tartanak rövid előadásokat, majd a munkatársi ígéretételre készülők közösen megtárgyalják az elhangzottakat.

Néhány részlet a tavaszi félévben Óbudán lezajlott formációs összejöveteleken elhangzottakból, visszajelzésekből.

1. Valami formálódik

A munkatársak képzése, formációja egyfajta Szalézi Lelki Műhely – valami formálódik benne. A Szalézi Család kialakulásának történeti részletei, bennük a lelki háttér igazolja, hogy a Szentlélekre számíthatunk, amikor korunk kihívásaira válaszokat keressük. „A velünk szemben követelményeket támasztó igazság megismerése iránti alázat — ez hiányzik korunk katolikusai-ból.” – mondta J. Ratzinger, XVI. Benedek pápa.

Mi az, ami a szaléziságban sajátosan olasz volt és 19. századi, és mi, ami „katolikus” azaz egyetemes és átvehető, folytatható? Az Egyházhoz való szoros tartozás és a felelősségvállalás a fiatalság értékeiért biztosan ilyen.

2. A Szalézi Családban

A szaléziak első hazai megtelepedése és a szétszórás időpontja között körülbelül ugyanannyi idő telt el, mint amióta 1990-től újra működhet a Szalézi Rend Magyarországon. Nem volt egy hosszú, kiugróan gazdag „aranykor”, rövid, kb. 20 évnyi idő és mégis mekkora teljesítmények! Ezek mögött még világosan látszódnak a személyek, törekvések. Óriási érték, amit alap-

san meg kell ismernünk, meg kell becsülnünk.

Sajátos képbe kerül a munkatársi feladatvállalás személyessége is. Amit mi itt és most meg tudunk tenni, a gyakorlatban és az ima erejével, annyi és olyan lesz. Se több, se kevesebb.

A munkatársak a szegény és üldöztetéssel teli években hűséges kitartással álltak a szalézi szerzetesek mellett. „Semmi különösét” nem csináltak, „csak” élték az elnyomatásban lehetséges katolikus, szalézi életet. Őrizték a lángot és táplálták magukban, erősítették egymást, testben és lélekben. Innen kell folytatnunk, élve mai lehetőségeinkkel. A munkatársi identitás fő elemeit Don Bosco fogalmazta meg először, de nekünk is újra meg kell tudnunk fogalmazni. Újabban a „munkatárs szalézi” megnevezést használjuk – az olasz Salesiani Cooperatori megfelelője – ami a családtag egyenrangúságát hangsúlyozza, szemben a korábbi elnevezéssel. A munkatársak nem a szerzetesek (SDB, FMA) „segédszemélyezte”, hanem sajátos, életállapotukból fakadó feladatokat kell ellátniuk. Az életszentségre való törekvés és a szerzetesek - világiak közti együttműködés talán legfontosabb lépése a lelki vezetés intézményének megújítása lehetne.

– *Az egy életre való felnőtt, katolikus (a bértől, a házasság szentségeivel meg erősített) elköteleződés és a szalézi munkatársi állapot lelkülete hogy kapcsolódik össze, hogyan erősítik egymást? A házasságban, családban való elkötelezett élet tapasztalatai közül mi és mennyire adható át, érvényesíthető a Szalézi Családban élve? A nevelés és az evangelizáció összekapcsolásában vannak-e előremutató tapasztalataink?*

3. Még vannak kérdések

Ígéret-e a „harmadik rend” szerinti életmód különleges szabályokat, regulát? Ki milyen saját regula szerint törekszik az életszentségre? Tudunk-e ebben egymásnak segíteni?

Munkatársnak nevezték azokat is, akik ígérettétel nélkül támogatták, segítették a Don Bosco álmaiban előre látott mű megvalósulását. No, de ha ez így van, akkor mire a képzés? *Miért is jobb ígéretet tenni, és úgy élni, mint ígéret tétel nélkül?* Maradtak kérdések, de talán mindannyiunk lelkében elindult az a folyamat, aminek eredményeként legalább magunknak válaszolni tudunk. Mindenestre most úgy látjuk, hogy az előadások és a beszélgetések nem voltak hiába, érdemes tovább keresni a válaszokat közösen és külön-külön is. Ezt segíti majd elő a következő képzési időszak a szabálykönyv megismerésével.

Összeállította: Ónodi Gábor

CONFRONTO EUROPEO 2009 Krisztus tanúi Don Bosco szellemében

Minél jobban közeledtünk az olasz határ felé annál izgatottabbá vált tizenhét fős delegációnk, melyet Vitális Gábor és Nádudvari Géza vezetett.

Az olaszországi Colle Don Boscón, Bosco Szent János szülőhelyén a vezérgondolatot **„Krisztus tanúi Don Bosco szellemében”** nemcsak megértettük, hanem át is éltük. A kiscsoportos beszélgetések és a jól megszervezett programok alatt nagyszerű alkalom nyílt arra, hogy más nemzetiségű fiatalokkal, nővérekkel, papokkal, szerzetesekkel ismerkedjünk meg, tapasztalatot cseréljünk, barátságokat kössünk, szakmailag fejlődjünk. Don Pascual Chávez Villanueva szalézi rendfőnök, Yvonne Reungoat generális anyja, P. Fabio Attard és Sr. Maria del Carmen Canales, a szaléziak, illetve a szalézi nővérek ifjúságpasztorációs megbízottainak arca az idő múlásával egyre homályosulnak, viszont szavaik egyre mélyebben rögzülnek közösségünkben, napról napra emlékeztetnek gyökereinkre és hivatásunk céljára.

Ott voltunk azokon a helyeken, ahol Don Bosco és Mazzarello Mária élt, ahol meghallották Isten hívását, ahol álmokat láttak, és ahol életútjuk kezdődött. A családias, vidám légkör szinte Don Bosco szavait idézte: *„Éreztétek magatokat otthon, itt, ahol gyermekéveimet töltöttem a családommal.”* Mintha csak azt mondaná: *éld át velem te is, hisz te is részese vagy az én küldetésemnek.* Majd pedig közös munkánk megkezdésével: *„Nem voltak mindig könnyű évek, de ekkor tanultam meg szeretni Istent és embertársaimat. Imáimban kérni és ráhagyatkozni égi*

Édesanyánkra, és soha meg nem feledkezni a szegényekről. Itt, ahol Margit mama keze alatt felnőttem és Isten betöltötte hivatásomat...” Mostantól kezdve rajtunk a sor, hagyjuk, hogy Isten hozzánk szólhasson. Minden itt kezdődött, az a mozgalom is, amelynek részesei vagyunk, és amely hivatásunkra ébreszt most minket. Körbe nézve 300- 400 résztvevő (Európa országaiból, ill. Kanadából) között találtuk magunkat, és még mindig Don Bosco örök szavai csengtek fülünkben: *„különböző nyelveken beszélünk, de ugyanaz az elhivatottság köt össze minket: magunknak és mindazokkal, akikkel csak találkozunk Isten szeretetének hordozói legyünk, hogy megnyerjük így lelkünk üdvösségét Mennyei Atyánk dicsőségére.”* A gondosan, szívvvel előkészített szentmise, a közös imák, mindig mélyebb, személyesebb kapcsolatra vezettek minket az Úrral, és pont úgy, ahogy a Confronto egy kezdő gondolata kérte tőlünk: *...nem egyszerű tanúságot tenni Krisztusról, nehéz elkezdni. Mindenek előtt Ő azt kéri, hogy maradjunk meg Őbenne. Pontosan azért, amiért Jézus maga mondja: „Nélkülem semmit sem tehettek”.*

Így kezdtünk el ismerkedni, szembenézni a különböző országokban felmerülő problémákkal, majd közös gondolkodással, egyéni tapasztalatok megosztásával elindulni a lehetséges megoldások útján. A sok fiatal animátor lelkesedése és kitartó munkája pedig biztat minket a további munkára, közös programok szervezésére, bízva a magyarországi SZALIM sikeres és eredményes működésében.

Pálfalvy Ivett és Egyházy Kata nővér

Előttünk jártak

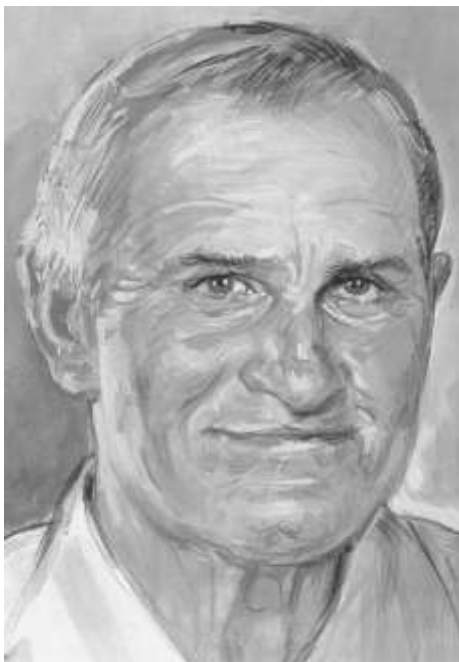
P. Vándor (Wech) József SDB 1909-1979

A magyar tartomány múltjának kell a jövőbe vezetnie minket. Szerencsénkre büszkén tekinthetünk az előttünk járókra. Ők ma is utat mutatnak nekünk, erőt adnak számunkra, hogy a jelen nehézségei ellenére Don Bosco hű fiai lehessünk.

Így büszkén tekintünk Don Bosco egyik magyar fiára, aki számunkra az életszentség példája. Vándor (Wech) József atya száz évvel ezelőtt, 1909. október 29-én született Dorogon, Wech István és Puchner Mária fiaként. A fiatal Wech József Péliföldszentkereszten ismerkedett meg és a szaléziakkal. 1927-28-ban beállt noviciusnak, hogy kövesse Don Boscót. Nem riadt meg az akkori idők nehézségeitől és a nagy szegénységtől. Boldogan vállalta a szegénység, engedelmesség és tisztaság útját. 1932. augusztus 13-án örökre elkötelezte magát a szalézi rendhez. Tanulmányait Torinóban, Don Bosco városában végezte. 1936-ban itt szentelték pappá. Még ugyanebben az évben misszionáriusként Kubába ment, hogy segítse a már itt működő magyar szalézi társait.

Elöljárói hamar észrevették kiváló képességeit és lelkeségét, ezért fiatalon kinevezték az egyik iskola igazgatójává. Ezt a feladatot több más intézményben is betöltötte. 1943-ban a noviciusok magistere, nevelője volt. Castro kommunista forradalma idején a szalézi iskolákat és intézményeket államosították, így Wech atya, (aki közben felvette a kubai állampolgárságot, és nevét Vándorra változtatta) kizárólag lelkipásterkodással foglalkozott. 1954. december 9-én átvette a Santa Clara-i karmelita templom vezetését, ahol haláláig dolgozott. Igazi lelkipásztor, izgígvéríg szalézi volt! Nem ismert fáradságot, amikor segíteni kellett. Mindenét megosztotta a szegényekkel. Szíve és házának kapuja tárva állt, mindenkit szeretettel fogadott. Békítő angyal volt a kommunista hatalom és a rendszer üldözöttei között. Ellenségei is becsülték, nagyra tartották. Nagysága akkor mutatkozott meg, amikor hosszú, szenvedésekkel teli betegsége alatt is szolgálta híveit, betegségét pedig teljes odaadással és türelemmel viselte. Nem panaszkodott, nagy fájdalmai ellenére is bátorította, lelkesítette rendtársait és híveit. Életszentsége mindenki előtt ismert volt, így már életében is szentként tisztelték.

Halálakor püspöke ezt írta: „Vándor atya halálával a szalézi rend elveszítette egyik

Vándor (Wech) József

fiát, az egyházmegye az egyik példás papját, a hívek pedig hön szeretett atyjukat.” Az egyik újságíró szerint „a kubai papság egyik legszeretetteljesebb, legérzékenyebb és legnevesebb szíve volt Vándor József.”

Hosszú szenvedés után rendtársunkat 1979. október 8-án szólította magához az Úr. A temetésén résztvevő emberek megrendülése, a temetési menetet figyelő tömeg mély együttérzése volt a legékezebb jele annak, hogy Vándor atya mennyi szeretetet hagyott hívei szívében. Vándor József atya becsületet szerzett messze idegenben a magyar népnek és dicsőséget hozott a szalézi rend számára. Örülünk, hogy Sándor István szalézi mellett Vándor József boldoggáavatási eljárása is megkezdődött. Büszkeség tölti el szívünket, hogy e két magyar szaléziban példaképet találhatunk. Necsak csodáljuk őket, hanem legyen szent elhatározásunk, hogy példás életük követésre találjon a mai kor fiataljaiban is.

P. Havasi József SDB

Veszekedhetünk nyugodtabban

- Te, beszélhetnénk? Nagy baj van! – rohant hozzám feldúlt arccal Ili a táborban az egyik délelőtt.

El is kezdte mondani rögtön:

- Az Imi, az egy rohadtt rasszista, antiszemita barom. Állandóan beszél nekem. Beszélj vele, hogy hagyja már ezt abba! Tegnap este, a számháborúban mellettem futott, feldöntöttem. Jól bele-rúgtam a hasába. Tegnapra megkapta, de ha folytatja, nem tudom, mit fogok csinálni!

Ili gyönyörű egzotikus arcú, fürgé, energikus alkatú kislány. Imi jócskán megindult növesű, cingár, fehérbőrű kamasz fiú. Ili különlegességét és erőteljes, határozott stílusát irigyelte, de nehezen viselte. Meg kellett hallgatnom külön-külön mindkettőjüket, aztán én is elmeséltem nekik azt, amit a másiktól tudok.

- Béküljete ki, ígérjete meg, hogy abbahagyjátok, fogjátok kezete! – mondtam aztán, miután sikerült őket egymással szembesíteni.

Megtették, immel-ámmal, de ezután is kerültek egymás közelségét. Ili láthatóan nem békélt meg. Félrehívtam és kérdeztem tőle:

- Tudod-e, hogy amikor a reggel, a mise alatt kezete fogunk a körülöttünk állókkal, mi történik?

- Persze, kibékülünk velük! – vágta rá dacosan.

- Igen, de nem csak velük. Akkor mindenki, akivel haragban vagyunk, meg kell békülnünk – mondtam, és egészen elcsodálkoztam, hogy ő ezen mennyire meglepődött.

- Na neee! Mindenkiel???? Azzal a hülye rasszistával is?? - és fejét csóválva elballagott játszani.

*

A Bolyki fivérekkel készült egy beszélgetős film, abban mondta az egyikük:

- Elég sokat veszeksünk. Különösen a fellépéseink előtti feszült időszakokban. De akármennyire is megbántjuk egymást, mindig tudjuk, hogy nem az lesz az utolsó szó. A megbocsátás kötelességét is megtanultuk, és tudom, hogy nem csak én, hanem a testvéreim is.

*

A nyáron biztos többen is voltak, akik sebeket kaptak, meg osztogattak is, indulatos megjegyzéseikkel. A megbé-kelő gyógyulás óriási kincsét kínálja nekünk a szentmise liturgiája.

Veszekedhetünk nyugodtabban.

Ónodi Gábor

Jászszenlászló, 2009. augusztus 5.

A szalézi kincsestárból merítve

Don Bosco leveleiből

Bosco Szent János levelei közül olvashatnak itt néhányat. Kitűnő képét adják annak a hatalmas életerőnek, amely a lelkét szüntelen cselekvésre, mások ügyes-bajos dolgaiban segítségnyújtásra serkentette. De hű képét nyújtják ezek egyúttal a szent határozott egyéniségének, tiszta ítélőképességének is: levelei általában rövidek, világosak; gondolatmenetük sohasem téved mellékvágányokra és mindig az elérendő célt tartja szem előtt.

Egy jó családból való fiatal embernek, aki elbukott a vizsgán, ezeket írja:

Castelnuovo, 1840 aug. 20-án

Kimondhatatlanul sajnálom, kedves barátom, hogy vizsgái sem az Ön kívánságának, sem jó szülei reményeinek nem feleltek meg. Meg vagyok azonban győződve róla, hogy ha komolyan szemügyre veszi e bukás okait, be fogja látni, hogy abban ön maga a hibás. Mert ha az iskolaév folyamán otthon és az iskolában figyelemmel követte volna kitűnő tanára utasításait, nem érte volna meg azt a szégyent, hogy most így elmaradt a társaitól. Mert mi okosabb dolog: mulatozni tíz hónapon keresztül és megbukni, vagy pedig szorgalmasan tanulni és minden évben előbbre jutni egy osztállyal? Én nem döntöm el ezt a kérdést, de ha a tanácsomat kérné, ezt mondanám: ne számítson a vizsgáztatók elnézésére, de igenis a szigorúságukra. A vizsga sikere mindig a saját felkészültségünktől, nem pedig a vizsgáztató bizottság elnézésétől függjön. Sajnos, sokan nem így gondolkoznak. És az eredmény: sajnálkoznak a mulatozással eltöltött időn és szégyenkezve, hosszú orral mennek haza.

Most pedig, kedves barátom, nyugodjék meg és próbálja jótánni a bukást azáltal, hogy a jövő évben komoly igyekezettel használja fel kitűnő tanára előadásait.

Egy nehezen kezelhető növendék atyjához írta a következő levelet:

Tisztelt Uram,

az elmúlt években legnagyobb öröömömre jó híreket adhattam önnek az ön Jancsikájáról; ebben az évben azonban nem így áll a dolog. Az utolsó szünet óta semmire sem megyünk vele.

Reggelenként nem akar felkelni, s ha felkel is, be nem teszi a lábát a kápolnába, nem imádkozik. Engedelem nélkül kiszökik a házból: az osztályban semmit nem csinál, a jó szóra pedig egyáltalán nem hallgat. Ha ez így folytatódik, nekem sok bajom, önnek pedig sok szomorúsága lesz vele.

A szünet alatt az otthon olvasott erkölcs-telen könyvek csavarták el így a fejét és még jó, ha egyúttal a szívét is nem mételezték meg. Próbáljon írni neki, de ha ez nem használ, akkor kénytelen leszek őt az

intézetből kitenni. Azt hiszem jól tettem, hogy ezt önnek megírtam és értesítettem a dologról, amíg talán még nem késő minden. A magam részéről minden lehetőt meg fogok tenni fia lelkének megmentéséért. Bizzuk ezt a nagy gondunkat a jó Istenre!

Ez a gyermek, aki olyan sok gondot okozott nevelőjének, mégsem hagyta el az intézetet, ugyanis egy haláleset, amelyet Don Bosco már előre megjósolt, nagyon megrázta. Magába szállt, bocsánatot kért és nemcsak megváltozott, de mindvégig bámulatosan buzgó fiú lett belőle.

Egy csüggedő falusi plébánosnak:

Torino, 1878 október 25-én.

Kedves Plébános Uram, megkaptam kedves levelét és a 18 líráról szóló utalványt is. Hálás köszönet érte! A jó Isten fizesse meg! Az ilyen adományok úgy jönnek, mint az égből a manna, hogy legégetőbb gondjainkat megnyihítsék. Egyébként pedig nyugodjék meg, kedves Plébános Uram és főképp verje ki fejéből azt a gondolatot, hogy az áthelyeztetését kérje. De miért is tenné?

Talán sok a munkája? Mondja akkor: a résen halok meg, mint Krisztus jó katonája.

Hogy nem tud eleget tenni a követelményeknek? Mondja akkor: omnia possum in eo qui me confortat — mindent meg tudok tenni abban, aki nekem erőt ad. Sok a tövis az útján? De hiszen ezek a tövisek rózsákká válnak majd egykoron és égi koronáját fogják képezni.

Hogy nehéz idők járnak felettünk? De hiszen máskor is volt már nehéz az idők járása, de Isten segítségével sohasem hagyja el azokat, akik tőle várják a segítséget. Christus heri et hodie. Krisztus ugyanaz tegnap és ma.

Tanácsot kért tőlem. Íme itt van. Vegye gondjaiba főképp a gyermekeket, az öregeket és a szenvedőket és meglátja, meg fogja nyerni a szíveket.

A következő levél a szent egyik nagyon érdemes fiának szól, aki később jelentős munkakört töltött be a Társaságban. A fiatal szerzetes akkoriban filozófiát tanított és úgy vélte: oka van rá, hogy hallga-

tóinak figyelmetlenségéről panaszodjon. Irt hát Don Boscónak és kérte: vesse latba nagy tekintélyét az ifjaknál. A szent válaszából kitűnik, mennyire megérti, hogy ha van is hiba a hallgatóság részén, az előadó tanár módszere sem lehet egészen kifogástalan. Levele így hangzik:

Torino, 1875 április 10.

Nagyon Kedves Don...

a magam részéről mindent meg fogok tenni, hogy hallgatóit a tanulmányok szeretetére hangoljam de kérem, tegyen meg Ön is minden lehetőt, hogy ezt elérje és különösképpen gondja legyen a következőkre:

1. Mindenek előtt tekintse őket úgy, mint-ha fivérei volnának és kezelje őket jósággal, tapintattal, elnézéssel: ebben rejlik a szívek meghódításának a titka.

2. Ne kíváncsion tőlük többet, mint amennyire képesek. Igyekezzék türelemmel megértetni velük a tárgy lényegét, anélkül, hogy mellékes kérdéseket túlságosan kidomborítana.

3. Beszéltesse meg őket gyakran. Mondassa el velük az előadás tartalmát, hogy így mélyen belevésődjék az emlékezetükbe annak értelme, meg azután, hogy hozzászokjanak a tárgy szabatos elmondásához.

4. Végezetül: soha meg ne szégyenítse, ellenkezőleg, bátorítsa őket és dicsérje meg bennük, amit csak megdicsérhet. Ne beszéljen velük lekicsinyléssel, hacsak büntetesképp nem kénytelen vele.

Próbálkozzék meg ezzel a módszerrel és írja meg rövidesen, milyen eredményt ért el vele? Én addig imádkozom önökért.

Bosco János
áldozópap

A 90 éves magyar szalézi alma mater

A kezdetek

A nyergesújfalui Szalézi Intézetben 1919. október 6-án kezdődött az első tanév 51 bentlakó és 22 bejáró növendékkel. Ekkor költözött le a fiúnevelő intézet Péliföldszentkeresztről Nyergesújfalura. Az első magyar szalézi, Zafféry károly atya itt élte le életének utolsó néhány hónapját. Az első igazgató a lengyel Plywaczek Szaniszló szalézi atya volt.

Ábrahám Béla atya szívesen hangsúlyozta: kocsmából lettünk iskola. Valóban így van, hiszen a nyergesújfalui Noll-féle Nagykoksma épületét vették meg iskolának hitelek és kölcsönpénzek segítségével a szaléziak. Minden nagyon szerény és egyszerű volt: a világítás kezdetleges, a vízellátás sok gondot okozott, a téli fűtés is körülményes, nagy volt a szegénység.

Az intézet célja elsősorban szalézi szerzetesi és világi papi pályára készülő nevelésével az Egyháznak és a hazának vallásos, jellemes és tanult ifjakat adni. Ennek a célnak az intézet teljes mértékben eleget is tett: a négy gimnáziumi osztály elvégzése után a növendékeknek kb. 40%-a a szalézi rendbe lépett, 15-20%-uk világi papnak ment. Az akkori szaléziak zöme ebből az iskolából került ki.

Mivel a növendékek száma évről-évre nőtt, ezért 1935-ben nagyszabású építkezésbe kezdtek, aminek csak az egyik része valósult meg - a ma is álló, Duna-part felé húzódó, kétemeletes épület.

Annakidején az Egyház eléggé gazdag volt, és elsősorban a gazdagabb gyereket vették fel az egyházi iskolákba. A szalézi intézet viszont arról vált híressé országszerte, hogy itt felvállalták az árva

és a szegénysorú gyerekeket, akik papi pályára készültek, tanulni akartak. Az alacsony tandíjat sokszor el is engedték, ezért az iskola mindig anyagi gondokkal küzdött. Mindezek ellenére a hangulat a gyerekek és a szerzetes-tanárok között kitűnő volt. Az intézetben nagyon mély, intenzív vallásos nevelés folyt. Itt szívták magukba a fiúk az imádságos, önmegtartóztató, istenhívő és Szűz Máriát tisztelő életet.

Az államosításról és az utána következő évekről nem szívesen beszélnek a szaléziak, hiszen nagy keserűség és fájdalom volt elveszteni szeretett iskolájukat. 1948. július első felében egyik napról a másikra állami tulajdonba vették az új kétemeletes épületet és a gimnázium teljes berendezését, felszerelését. A megmaradt intézetrészben még két évig működött a papi pályára készülő tanulók részére szervezett magániskola. 1950 májusában váratlanul újabb foglalás következett: az utcai fronton húzódó Noll-féle épületet durva erőszakkal elvették. Az államosítás után 1962-ben az egykori Noll-féle utcai frontot lebontották és a szaléziak-építette kétemeletes intézetet 1963 szeptemberére az utca felől megtoldották egy kétemeletes építménnyel. A vegyipari képzés az 1963/64-es tanévben indult. 1983-ban a gimnáziumi képzés átmenetileg megszűnt, csak a szakmai képzés folytatódott. A négyosztályos gimnázium 1991-ben indult újra, majd nem sokkal később bevezették a hatosztályos képzést is.

Az iskola alapítójáról, a szalézi rendről ezekben az években nem esett szó. Igyekeztek „elfelejteni”, és még az írmagját is

kiirtani minden emlékezésnek, megtagadni a gyökereket, hiszen abban az időben nem volt nagy dicsőség az egyházi múlt.

Paskai László bíboros nagy meglepéssel szemlélte a változásokat, emlékezve az 2001-es állapotokra, amikor visszazakpták az iskolát a szaléziak.

Az ünnepségen jelen volt don Vaclav Klement szalézi egyetemes missziós megbízott Rómából és P. Andrásfalvy János, aki 2001-2008 között képviselte a szaléziakat a Szalézi-Irinyi Középiskolában.

Ismét szalézi

Sokan azt remélték, hogy a szaléziak „elfelejtették” régi iskolájukat és nem is térnek vissza többet ide. Mégis, amikor a nyergesújfalui Irinyi János Gimnázium és Vegyipari Műszaki Szakközépiskola 2001 szeptemberében ismét mint szalézi tulajdonban levő intézmény nyitotta meg kapuit, számos szalézi szerzetes, világi pap és volt diák jelent meg az ünnepségen.

Az intézmény ismét a szaléziak fenntartásában volt ugyan, de meg kellett birkóznia azzal az igen nagy és emberpróbáló feladattal, hogy Don Bosco nevelési stílusát, valamint a szalézi szellemet ötvenhárom év kiesés után újra meghonosítsák itt. Az „erőviszonyok” is megfordultak: a tanári kar világiakból, főleg hölgyekből állt és évekig csak egy szalézi szerzetes, P. Andrásfalvy János képviselte a rendet.

Az ünnep

Nyergesújfalun a Szalézi-Irinyiben október 2-án ünnepelték az iskola fennállásának 90. évfordulóját. A nap a diákok és a tanárok számára szentmisével kezdődött, amelyet Paskai László bíboros mutatott be, majd az iskolaépületben folytatódott ünnepi műsorral.

- A mai megemlékezés a történelemtől szól - mondta Lux Ambrus, az iskola igazgatója. - Sokak számára még mindig nem ismert ennek az iskolának a teljes múltja, ezért sérelmezik, hogy lekerült az intézmény - az államosítástól számított - 25 éves évfordulójára emlékeztető tábla, amit a mostani 90 éves alapítás évfordulója alkalmából lecseréltünk. Fontos, hogy tisztázzuk és pontosítsuk a tényeket: a szaléziak 2001-ben nem elvették ezt az iskolát, hanem visszavették. Nem akarjuk a múltat eltörölni, de Trianont sem ünnepeljük, csak emlékezünk rá - tette hozzá az igazgató.

A régi fotókból készült kiállítást nézegetve a folyosón elmondhatjuk, hogy a szalézi rend valóban szívén viseli az iskola sorsát, amely 2001 óta számos látványos változáson ment keresztül. P. Havasi József, korábbi tartományfőnök, aki maga is itt volt egykor diák, és nagyon sokat tett azért, hogy az intézmény a mai formájában szolgálja a fiatalokat, megilletődötten és megelégedéssel vett részt az ünnepségen.

- Az iskola nem az épületet jelenti - mondta -, hanem a benne tanuló diákokat és az itt dolgozó tanárokat. Az én diákéveim nehéz évek voltak: háború, szegénység, nyomor tett próbára bennünket. Örültünk, ha ebédre egy kicsit több levest kaptunk, de jól éreztük magunkat, mert tanáraink jósággal és szeretettel voltak irántunk, és tudtuk, hogy óvnak és eligazítanak bennünket az élet útvesztőiben. Ha ez ma is megvalósul, akkor van jövője

az iskolának, mert az egyházi iskola feladata, hogy jobb legyen és többet adjon, mint bármelyik másik.

Az ünnepségen jelen volt don Vaclav Klement, szalézi egyetemes missziós megbízott Rómából.

- Ez az iskola sok változáson ment keresztül - mondta -, de ez egyáltalán nem egyedi eset. A szaléziak a világ 133 országában vannak jelen, és sok helyen megtörténik, hogy a politikai és társadalmi változások miatt többször is elveszítjük intézményeinket, majd visszaszerezjük, és ismét elveszítjük őket. De van olyan dinamikusan fejlődő intézmény például Vietnamban, ahol egy iskolát államosítottak, majd a szaléziak visszakapták, és ma már egy óriási egyetemmé fejlődött.

Az ünnepi beszédek után a tanulók nagy lelkesedéssel mutatták be a „Kezdetek” című színdarabot, amelyet Dózsa Dániel végzős korabeli dokumentumok és visszaemlékezések alapján írt.

Az ünnepség az iskola udvarán Bosco Szent János mellszobrának leleplezésével és megáldásával zárult. Mostantól mindenkit emlékeztetni fog ez a szobor arra, hogy a szalézi gyökerek - a hányattatott múlt ellenére - megmaradtak: „Légy vidám, tedd a jót, a verebeket meg hagyd csiripelni!”

Lengyel Erzsébet

A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola kilencven éve címmel kiadvány jelent meg, amely korlátozott számban megvásárolható. Érdeklődni lehet a 33/504-210 telefonszámon.

Lux Ambrus igazgató Dózsa Dániellel, a „Kezdetek” című színdarab írójával.

Mai diákok a régiak szerepében.

Kukuczka Robert atya (balra) alakította a lengyel Plywaczik Szaniszlót.

A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola tanárai és dolgozói szeptember 15-én P Havasi József vezetésével ellátogattak az ausztriai Unterwaltersdorfban található Don Bosco Gimnáziumba, ahol P. Bernhard Maier iskolaigazgató szívélyes üdvözlése után P. Franz Wöß, a ház igazgatója, előző osztrák tartományfőnök kalauzolta a csoportot a 600 tanulót oktató intézményben.

Hírek a szalézi világból

„Fogadj örökbe on-line egy papot” - Ezzel a mottóval indítottak kampányt a szalézi szerzetesek Indiában a papság éve alkalmából.

A kezdeményezés pozitív példa arra, hogyan lehet a modern kommunikációs eszközöket eredményesen a hit szolgálatába állítani, különösen a papság évében. A „Fogadj örökbe on-line egy papot” kampány valóban sikeresnek mutatkozik: a világ legkülönbözőbb részeiről csatlakoznak hozzá, adományok érkeznek interneten.

A bangalore-i szalézi Vishwadeep Központ igazgatója, T.C. George jól sejtette, hogy egy ottani pap táv-örökbefogadásának gondolatával olyan emberek érdeklődését is fel lehet kelteni, akik arra vágnak, hogy hivatásokat támogassanak olyan országokban, ahol az Egyház kisebbséget képvisel.

A kezdeményezés termékeny talajra talált a papság évének híruladásakor. „Felelőssé teszi a világiakat, hogy foglalkozzanak a kérdéssel, érdeklődjenek a papok iránt és imádkozzanak értük.” – mondta T.C. George. Az új technológiák lehetővé tették, hogy a kampányt elterjesszék az egész világon. A szaléziak remélik, hogy ez az ötlet az egyházi élet más területein is jó fogadtatásra talál, tovább terjed, és így létrejöhet egy olyan nemzetközi anyagi és lelki háló, mely támogatja a papokat az egész világon.

Magyar Kurír

Egy újabb szalézi a szentség útján?

- Ruandából érkezett a hír: lehet, hogy René-Marie Picron (1906-1991) szalézi atya lesz a következő a szentség útján. A belga származású Picron atya Afrikában, Kongóban volt misszionárius, amely a belga tartomány része volt akkoriban. Mint belga tartományfőnök (1952-59) elősegítette a kongói területek önállósodását, és amikor 1959-ben megalakult a Közép Afrikai Tartomány, itt vállalt szolgálatot. Volt tartományfőnök, novíciusmester, tanár, gyóntató, lelki igazgató, a volt-növendékek delegátusa, zenetanár és különböző missziós tevékenységeket animált. 1972-ben, amikor megromlott egészsége, a Butare-i formációs házba vonult vissza (Ruanda), ahol a gyóntató és lelki igazgató feladatát látta el egészen haláláig. Sírja a Butare-i noviciátus kertjében van. (ANS – Butare)

Argentína - Ceferino: a legnépesebb zarándoklat az utóbbi 30 évben.

- Az argentinai Chimpayban augusztus 29-én, Boldog Ceferino Namuncurá halálának évfordulóján közel 40 000 zarándok indult útnak, hogy együtt ünnepeljenek a

fiatalon elhunyt szalézi növendék sírjánál. Kora hajnalban egész családok, apró gyermekek és öregek vágtak neki a hosszú útnak. A legtöbben gyalog vagy lóháton indultak el falujukból, hogy együtt ünnepeljék meg Boldog Ceferino emléknapját. Igazán megrázó volt, amikor ezer és ezer kéz lendült a magasba, hogy reményért, jó egészségért, munkáért, vagy egyszerűen mélyebb hitért imádkozzon Istenhez. „A hit olyasmi, amit a gyakorlatban meg kell élni. És ez azt is jelenti, hogy kezet szorítok egy ismeretlennel” - mondta egy fiatal zarándok. (ANS – Chimpay)

Elhunyt P. Antonio Domenech

Végére ért egy Istennek és Don Boscónak felajánlott áldozatos élet: hosszantartó, súlyos betegség után július 20-án a barcelonai Martí Codolar szalézi házban elhunyt P. Antonio Domenech, korábbi egyetemes ifjúságpasztorációs megbízott. Don Domenech tizenkét évig látta el az egyetemes ifjúságpasztorációs megbízott feladatát, amit 2008-ban az Egyetemes Káptalanon adott át a máltai Fabio Attardnak. Magyarországon 2004-ben járt a CIMEC ifjúságpasztorációs találkozóján. 2009. januárjában még megjelent a Szalézi Család Lelkiségi Napjain Rómában, ahol nagy éljenzéssel fogadták, de utána teljesen visszavonult.

Don Domenechnél 2005-ben tumort fedeztek fel. Műtéten esett át, de a betegséget nem sikerült legyőzni. Mindazonáltal az utolsó időkig dolgozott, majd imáival segítette a Társaságot.

A nagybeteg halálós ágya mellett volt don Pascual Chávez rendfőnök és don Adriano Bregolin egyetemes vikárius. Don Domenech földi maradványait július 21-én kísérték örök nyughelyére.

(ANS Róma)

Szalézi püspökök találkozóját hirdette meg a rendfőnök.

A találkozó 2010. május 21-25. között lesz Torinó-Valdoccóban, kapcsolódva a Segítő Szűz Mária ünnepéhez. A Szalézi Társaság 150. évfordulója, Rua Mihály halálának 100. évfordulója és az előkészület Don Bosco születésének 200. évfordulójára indokoltta tette, hogy egybehívja azokat a szaléziakat, akik püspöki szolgálatot látnak el, hogy felelevenítsék a szalézi lelkiesség alapvető jegyeit és sorra vegyék, miként szolgálja a szalézi karizma az Egyházat. Rávilágítanak a püspökök nézőpontjára, hogy segítsenek irányítani a Társaságot az Egyház mai állapotában és számba venni a közös érdekeket és az együttműködés lehetőségeit. Jelenleg 119 szalézi püspök működik az Egyházban világszerte (magyar nincs köztük).

Szalézi szentek karkötőn

Az osztrák szaléziak boltjában mindig találni valamilyen ötletes újdonságot! Legújabb vásárolnivaló a szalézi szentek képeivel díszített karkötő, amelyen a Szalézi Család tíz szentje található, akik hite és emberszeretete példaképpül szolgál. A karkötő 5 euróba kerül, megrendelhető interneten is. Isten szeretetének jele a számos szent a Szalézi Családban, közülük a következők képe található a karkötőn: Boldog Laura Vicuña, Szalézi Szent Ferenc, Bosco Szent János, Boldog Artemide Zatti, Savio Szent Domonkos, Mazzarello Szent Mária, Mária Keresztények Segítségé, Boldog Maria Romero Meneses, Tiszteletreméltó Margareta Occhiena és Boldog Rua Mihály. A karkötő tíz képe a rózsafüzér imádkozásánál is segítségére lehet viselőjének. (www.donbosco.at)

Útnak indult a misszionáriusok 140-ik csoportja

Don Pascual Chávez rendfőnök szeptember 27-én Torinóban, a Segítő Szűz Mária bazilikában átadta a missziós keresztet a misszionáriusok újabb csoportjának. A 33 szalézi szerzetes, 7 nővér és 18 önkéntes a világ számos országában teljesít majd küldetést, többek között Európában is. Európa az utóbbi években került a szalézi missziós tevékenység gyűjtőpontjába, amikor nyilvánvalóvá vált az újraevangelizálás halaszthatatlansága. (ANS Torino)

Hírek a magyar tartományból

MÉG MINDIG: SZALÉZI NYÁR!!!

Péliföldszentkereszt

A Vadóc tábor az idén július 21. és 25. között zajlott Péliföldszentkeresztben Kukuczka Robert lengyel szalézi atya vezetésével. Serdülő fiúk és lányok jöttek el nem csak a szalézi házakból, hanem az egész országból, olyanok is, akik nem gyakorló hívők. A tábor vezérgondolata ez volt: „Álmodj velünk!”

Robert atya, aki a tábor idején ünnepelte 37-ik születésnapját, idén először látta el a táborvezető feladatát. Rengeteget imádkozott a tábor sikeréért: napokig nem tudott aludni a kezdet előtt, annyira izgatott volt. Szerette volna, ha a fiatalok minél több feledhetetlen élménnyel és értékes gondolattal térnek haza a tábor végén. Mivel a 2009. évben a rend megalapításának 150-ik évfordulóját ünneplik a szaléziak, úgy döntött, erről mesél a táborozóknak. Különös egybeesés, hogy mintegy kilencven éve a szalézi rend Magyarországon pont egy lengyel szalézi vezetésével kezdte valóra váltani Bosco Szent Jánosnak, a rend alapítójának álmait. Kukuczka atya úgy gondolta, érdekes lesz, ha egy mai lengyel szalézival fedezik fel a múltat a fiatalok. a száraz történelmi tények helyett Don Bosco álmain keresztül kalauzolta a fiatalokat a rend történetében, és buzdította őket saját álmaik megvalósítására.

A táborban jelen volt P. Andrásfalvy János, aki évekkel ezelőtt az első Vadóc táborot megálmodta, valamint Domonkos vietnami- és Pradeep indiai misszionárius szerzetes-növendékek. A szaléziak nem csak a szellemi tartalomról, a szentmisék és imádságok lelki háttéréről gondoskodtak, de együtt voltak a fiatalokkal a szórakozás perceiben is, részt vettek a játékokban, kirándulásokon, nem vonva ki magukat az esti zenés-táncos vidámságból és az éjszakába nyúló tábortüzi beszélgetésből sem, amit a serdülők most is nagyon élveztek.

Don Bosco kiváló nevelő volt, de mindig félt a vakációtól, a nyaralás negatív következményeitől: a rossz társaságtól, az unalomtól, a kísértésektől. Félt attól, hogy a nyári szünet alatt megváltoznak fiataljai, akik addig a hit és a becsület útját járták, és elveszik mindaz, amit addig elért velük.

A szalézi Vadóc tábor szerepe valahol az is, a barátságos, vidám együttlétén kívül, hogy a nyár derekán, a közös szórakozás és kapcsolódás mellett serdülünk legalább néhány napra visszatérjenek a rendszeres imádsághoz, együtt betérjenek a templomba, találkozzanak Istennel.

Péliföldszentkereszt - a Vadóc tábor vidám csapata.

A Don Bosco Teljesítménytúra szervezője, Szóts Miklós szalézi munkatárs a célban fogadta a túra résztvevőit.

Don Bosco Teljesítménytúra - Augusztus 8-án, szombaton első alkalommal szervezett teljesítménytúrát a Szalézi Ifjúsági Mozgalom Óbudáról Péliföldszentkeresztre.

A túrázók reggel 6 órától indultak Óbudáról, és délután 3 órától este 9-ig folyamatosan érkeztek a péliföldszentkereszt szalézi rendház udvarán levő célállomásra. Szóts Miklós szalézi munkatárs, a túra

megálmodója és fő szervezője gyakorlott túrázó, régi álmát sikerült megvalósítania, hogy ezt a szaléziakhoz kötődő túrát megszervezhette. Elmondta, hogy az előkészületek már tavasz óta folytak és a túrát megelőző napon érték véget a kitűzött útvonal megjelölésével. Sokan segítettek a szervezésben és a túra lebonyolításában, akiknek nagyon hálás, mert nélkülük nem sikerült volna ezt a komoly programot megvalósítani. A 60 kilométeres „Don Bosco 60” túrára közel 100-an jelentkeztek, a Máriahalom – Péliföldszentkereszt közötti rövidebb – „Savio Domonkos 18” elnevezésű – 18 km-es résztávra pedig mintegy 50 fő regisztrált. A célnál, Péliföldszentkeresztben a kegytemplom tövében megpihenhettek a túrázók, akik között a legidősebbek 70 körüliek, a legfiatalabbak 7 évesek voltak.

Ábrahám Béla szalézi atya, a kegyhely igazgatója, társ-szervező reméli, hogy az idei nem marad egyedi alkalom, és jövőre is szívesen látja a túrázókat Péliföldszentkeresztben.

Lengyel E.

Pécs

Aszfőfi nyári tábor - Az idén Aszfőfön, Tihany mellett táboroztunk, tizenhét 6-16 év közötti gyermekkel, fiatallal. Négy felnőtt végezte a szolgálatot, sajnos férfi segítségünk és zenésznünk nem volt, viszont magunk főztünk, így egyik munkatársunkat nagyrészt lefoglalta konyhai munka.

A pécsi oratórium fiataljai Aszfőn nyaraltak az idén a szalézi munkatársak jóvoltából.

A táborozók nem kizárólag a Napközi résztvevői voltak, hanem az ORI-tábor résztvevői közül azok, akik "beleszerettek" Don Boscóba, és néhányan, akiket a családsegítő intézmények ajánlottak figyelmünkbe. Ennek részben örültünk, de volt hátránya is: egy heterogén csoportot sokkal nehezebb volt kézben tartani, számukra megfelelő programot szervezni, aminek oka volt az életkori megoszlás is. Táborunk mottója "Don Bosco nyomában" volt, minek értelmében esti beszélgetéseinket az igazmondásról, a szófogadásról, a becsületességről, a munkamorálról, az együttérzésről, segítőkészségről terveztük.

Szerencsénkre az első négy nap igazi kárikula volt, így a fürdés részben biztosította a napi programot. A csúcs a vizibiciklizés volt. Egy esős nap jelentősen próbára tette mindannyiunk türelmét és ötletgazdagságát.

Elsétáltunk Aszfőn a bencés kolostor romjaihoz, kirándultunk Tihanyba, ahol az apátsági templom és múzeum megtekintése után a fiatalok kívánságát teljesítve a kalóz múzeumba is ellátogattunk. Volt tábortűz, szövődtek barátságok és szerelmek, voltak összeveszések és gyors kibékülések, de mindenki szívesen találkoznia jövőre is, akár ugyanott.

Mezey Klára

Balassagyarmat

Nyári napközis tábor - Idei nyári táborunk június 22-től július 3-ig tartott a balassagyarmati szalézi oratóriumban. Táborunk mottója: „Lehet szórakozni Isten megbántása nélkül is”. Ebben az évben a népmeséket választottuk a két hét témájául.

Minden napot a regisztráció után, énekléssel, reggeli imával és egy kis mozgással kezdtünk. Így testileg és lelkileg is

felfrissülve következett az előadás- egy-egy népmese - amit néhány animátor vitt színpadra, amihez mindig kapcsolunk szentírási idézetet, hogy ezzel is felhívjuk a gyerekek figyelmét a mesék tanulságára. Kiscsoportos beszélgetés formájában még egyszer átgondoltuk és próbáltuk a való életbe beleilleszteni a történetet. Érdekes volt, hiszen így meghallgathattuk a gyerekek véleményét és elmesélték a témához kapcsolódó saját élményeiket is.

A táborban ebben az évben 130 első-hetedik osztályos gyerek vett részt és összesen 35 animátor lelkes munkája segített, hogy színes, élvezetes programokat szervezhessünk nekik. A társasjáték, foci, ping-pong, csocsó, kosarazás, tollasozás és sok más szabad program mellett kirándulásra is sor került. Az egyiket sajnos elmosta az eső, de a második héten egy akadályverseny keretében kísértaltunk

Patvarcra. Ott métázással és szabadtéri játékokkal töltöttük az időt.

Kézműves foglalkozásokon is részt vehettek az érdeklődők. A nagy lelkesedésre való tekintettel egyik délután többfajta kézműves lehetőséget kínáltunk: üvegfestést, gyöngyfűzést, teafilterezést, decoupage-t, karkötő- és fonalbaba készítést...

Az oratórium megismertetése és a tábor méltó zárasaként az utolsó napon gálaestet tartottunk, ahol a táborozó gyerekek énekléssel, táncsal, szavalással és hangszeren mutathatták be tudásukat. A gálán a gyerekek családtagjai is részt vehettek. Az animátorok is készültek két paródiával. Nagy sikert aratott a jelenlévők körében Pali vietnami énekével és táncával, amiben a gyerekek is örömmel részt vettek. Ezen kívül felállítottunk egy „Anim-pultot”, ahol a szülők betekinthe-tek az animátorok munkájába, az oratórium életébe; pólókat, kendőt és könyveket is vásárolhattak és „Szalim Pyrinnel” gyógyíthatták betegségeiket. J

Reméljük, hogy maradandó élményekkel és lelkileg gazdagodva távoztak a táborozók és a jövőben is résztvevői lesznek a szaléziak és az animátorok által szervezett programoknak.

Gáborik Flóra

Kazincbarcika

Nyári Napközi Oratórium - Kazincbarcikán ebben az évben is meghirdettük a nyári tábor. Simon atya szerette volna, ha minél több hátrányos helyzetű gyermeknek tudunk szerezni vidám napokat és jó szórakozást, ennek érdekében a Hámán Kató úti házak lépcsőházaiban is kitétték a csábító plakátokat. Húsz gyerek jelentkezett, főleg alsó tagozatos általános iskolások. Változatos, gazdag programmal vártuk őket. A napot imával kezdtük, majd Géza testvér gitárjátékával kísérve

Balassagyarmat - Pali testvér és a lányok - az oratóriumi gála-műsorból.

énekeltünk. Sportversenyek, kézműveskedés, gyertyaöntés, bórdíszművesség, filmnézés tette színesebbé a programot. Két alkalommal strandolni is voltunk. Egyik szép élményünk a martonyi pálos kolostor romjaihoz tett kirándulás volt.

A gyerekek sok új ismerettel gazdagodtak, megismerték Don Bosco életét, imádkozni tanultak. Hamar elrepült a két hét. A táborozás végén levetítettük az átértelt vidám percek és kiosztottuk a győztes csapat jutalmait. Fájó szívvel búcsúztak tőlünk és egymástól. Boldogan vitték haza megérdemelt jutalmukat, a Don Boscós pólót.

Sok pedagógus segítette a tábort, de a lelke Simon atya, Lytton, Géza testvér és Molnár-Gál Béla volt, akik lelkesedésükkel, ötleteikkel csodás napokat szereztek a fiataloknak. Köszönet mindenkinek, aki segítette az oratórium létrejöttét és sikerét. Reméljük, hogy néhány gyereket Krisztus útjára tudtunk vezetni és ezen az úton haladnak majd továbbra is.

Máriabesnyőn voltunk - Szeptember 14-én tantestületünk kirándulásra indult. Az ismert kegyhely, Máriabesnyő volt a cél. Első utunk a Nagyboldogasszony bazilikába vezetett, ahol megcsodáltuk a szép freskókat, a barokk oltárokat és a kegy-szobrot, melyet pont 250 éve találtak meg. Manjooran Simon és Márkus Zoltán atya szentmisét mutatott be, majd az idegenvezető elmondta a Grassalkovics család és a templom építésének történetét. Kővári igazgató úr elhozta Budapestről Máriabesnyőre Olofsson Placid atyát. Az életvidám, derűs 93 éves atyából áradt a szeretet és bölcsesség. Történeteket mesélt a fogságáról és az életéről. Mindannyiunk számára élmény volt a vele való találkozás. Köszönjük a szaléziaknak, az igazgató úrnak és Molnár Gál Béla igazgatóhelyettesnek ezt a szép napot!

Szuromi Béláné

Pesthidegkút-Ófalu

Nyári Oratórium - Idén nyáron is, a hagyományoknak megfelelően június 15-26. a szalézi nővérek megrendezték a nyári oratóriumot Pesthidegkúton. Idén nyáron 65 különböző korosztályú gyerek vett részt a táborban, akikre 12 animátor és négy felnőtt, köztük egy szalézi munkatárs vigyázott. Az oratórium mottója az „Együtt lenni jó!” felkiáltás volt. Ezt a gondolatot szánta az idei év vezérfonalává a generális atya.

A tábor szentmisével kezdődött, amely után két héten keresztül Beatrice nővér és Ági nővér színes programokkal és játékokkal várták a gyereksereget. Minden reggel az oratóriumi himnusz eléneklésével és zászlófelvonással kezdődött a nap, majd a reggeli után Ági nővér rövid el-

Az óbudai Péter-Pál Iskola szeptember 19-én, szombaton Máriaremetére zárandokolt. Mintegy 350-380 fővel voltunk jelen, kirándulás, játék, jó hangulat, kiváló idő, jókedv jellemezte az együttlétet. A napot szentmisével zártuk a templomban. Kenessey László

Pesthidegkút - a nyári oratórium hagyományos programja a gyalogtúra a Gercsére.

mélkedést tartott a gyerekeknek a tábori jelmondat mélyebb tartalmának kifejtésével. Ezek a rövid elmélkedések minden napra egy-egy vezérgondolatot fogalmaztak meg a fiatalok számára, amelyet azután a felnőttek vezetésével kis csoportokban beszéltek át. Itt természetesen az animátorok is segítettek. A délelőttökön a gyerekek különféle tevékenységekben próbálhatták ki magukat: kosarat fonhattak, gyertyát márhattak, pólót festhettek, részt vehettek táncoktatáson és a színjátszókörön belül két színdarabot is betanulhattak. A délután az önfeledt játék ideje volt: versenyjátékok, foci, számháború, gólyaláb, csocsó. A gyerekek mindig nagy örömmel fogadták, ha Annuska nővér megjelent közöttük, aki a tábor és a falu „nagyamája” is egyben.

A tábor fénypontja egy egész napos kirándulás volt a vidámparkba, amit a gyerekek nagyon élveztek, és kipróbáltak min-

den játékot, amit csak lehetett.

A tábor ünnepséggel zárult, amelyet a gyerekek, a nővérek és az animátorok segítségével kétheti tevékenységeik eredményét bemutatták szüleiknek. Az utolsó nap nagy meglepetése volt, hogy a záró szentmisét Ági nővér unokatestvére mutatta be, akit akkoriban szenteltek pappá. A tábor végére örömmel nyugtáztuk, hogy igaznak bizonyult a jelmondat: „Együtt lenni jó!”

Kalotai Noémi, pesthidegkúti animátor

Eger

A Segítő Szűz Mária Kollégium hírei:

Elkezdődött a tanév, folytatódik az évközi oratórium. A szeptember 5-ei animátor-találkozónk jó hangulatban telt, de elnevezhettük volna akár a bemutatkozások napjának is. Legelőször Roboz Etelka igazgató nővér és Lovas Anna nővér kö-

Eger - tanévkezdő találkozás a kollégiumban szalonasütéssel.

*Gamoń Ewa Marta szalézi nővér
a lengyelországi Wroclav tartományból
érkezett az egri kollégiumba.*

szöntött bennünket, majd örömmel hívták közénk a Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium lengyelországi Wroclav tartományából érkezett új lakóját, Gamoń Ewa Marta szalézi nővért. Bemutatkozása során láthattuk, hogy igen sokszínű tevékenységet folytatott már életében, többek között volt gazdasági vezető, sofőr, hitoktató és röplabdaedző is. Sportszeretetére felfigyelve az esti órákban már együtt röplabdáztunk. Az olaszországi hangulat végigkísérte napunkat, Bodnár Zoltán, Domán Vivien és Mata Márk a torinói zarándoklat élményeiről meséltek, Sándor Bernadettel a Confronto történeteivel igyekeztünk fokozni a hangulatot. Az estét evés-ivás, magyar-lengyel-olasz csokik és cukorkák kóstolása zárta.

Pálfalvi Ivett

Szombathely

Hosszú és tartalmas nyárra tekinthetünk vissza. Június 15-én indult a négyhetes oratóriumi napközi tábor, amely hetente 90-100 gyermeknek kínált színes programokat. Közben elkezdődött a rendház felújítása, ami lassan befejeződik; ünnepélyes megáldása október 17-én lesz.

Augusztusban elkészítettük Márkus Zoltán atyától, aki Kazincbarcikán folytatja szolgálátát, majd Baji János atyától és az indiai szerzetes-növendékektől, De Rossitól és Pradeeptől búcsúztunk. Egyúttal körünkben üdvözlöttük Csány Péter és Vendrey Gábor atyákat, akik a szombathelyi szalézi plébánia templomainak irányítását vették át.

Szeptemberben megkezdődik a hitoktatás, reményeink szerint több iskola fiataljaival, a plébánián pedig az elsőáldozásra és bérmlakozásra felkészítő oktatás indul. Az oratóriumi műhelyek közül némelyik már a felújított épületben zajlik majd.

Megalakult a Karitás helyi csoportja 10 fővel. Bosco Szent János kíséri áldásos tevékenységüket! *Brunászki Sándor*

ORITALI vidámságban - Idén harmadik alkalommal rendezték meg a Szalézi Oratóriumok Találkozóját a szombathelyi Szent Kvirin Szalézi Plébánián. Az augusztus 21-23. között lezajlott találkozót szervezője Andrásfalvy János atya, a programok kidolgozásában és lebonyolításában sokat segítettek a szombathelyi fiatalok és a szalézi munkatársak egy lelkes csoportja. A szalézi oratóriumok közül a balassagyarmati, nyergesújfalui és újpesti képviselőitében jöttek főleg olyan fiatalok, akik maguk is aktívan részt vállalnak az oratóriumok munkájában, hogy

Szombathely - a szalézi oratóriumok találkozójának résztvevői.

a házigazda szombathelyiekkel együtt töltsék ezt a hétvégét. Eljöttek az indiai és vietnami misszionáriusok is, akiknek jelenléte mindig sokkal hangulatosabbá teszi a szalézi programokat. Minden oratórium képes vetítéssel, kis előadással számolt be az ott folyó munkáról. Külön színfoltja volt a találkozóknak a három „confrontós”: sok tréfával, fáradhatatlan táncsal, lelkesítő előadással Szombathelyre varázoltak egy keveset abból a vidám, dinamikus hangulatból, amit Bosco Szent János szülőhelyén szívtak magukba, új ötleteket és lényeges iránymutatást adva a többieknek a további munkához. Fontos helyen szerepelt a találkozó programjában a közös ima, a szentmise és az esti elmélkedés. Andrásfalvy atya az altemplomba vezette a fiatalokat „kriptatúra”, ahol Brenner János vértanúhalált halt pap sírjánál imádkoztak, majd tisztelegtek a templom építetője, Ádám László szalézi atya örök nyughelye előtt. Betérve a templomba megismerkedtek a névadó, Szent Kvirin vértanú püspök történetével. A remek nyári idő csak szombaton hagyta cserben a résztvevőket, de a zuhogó eső ellenére a városban töltötték az estét, ahol izelítőt kaptak a híres Savaria-karneval színpompás forgatagából. Köszönjük ezt a tartalmas, vidám hétvégét! *LE*

KECSAP - A Szent Kvirin Plébánia adott otthont a KÉSZ szombathelyi csoportja által szeptember 19-én megszervezett Keresztény Családi Pikniknek. A rendezvény célja a keresztény családok közötti kapcsolatok elmélyítése volt, illetve a család szerepének erősítése és tudatosítása a mai társadalomban.

Geizler Éva/Martinus

DOBOMA Balassagyarmat - Szeptember utolsó verőfényes, gyönyörű hétvégéjén a szalézi hivatásról volt szó Balassagyarmaton. A hat szerzetes több oldalról is rávilágított a szalézi hivatás szépségére és Don Bosco lelkeségének lényegére, amit tizenhárom lelkes fiú hallgatott meg és igyekezett a szívébe zární. Joli mama és Anita mindent megtettek, hogy az étkezésekre se legyen gondjuk. Mindenki öröme a résztvevőket meglátogatta Van Hecke Albert tartományfőnök is.

PAJ/Fotó: Széles

HALOTTAINK

Somogyi Istvánné SC

† Szombathelyen, 68 évesen

A szombathelyi szalézi rendház "szakácsnője", kedves Marika nénink.

Nagy fájdalom tölti el szívünket. 2009. szeptember elsején, 68 éves korában Marika néni fáradt lelke visszatért Teremtőjéhez. Munkatársi tevékenységét, konyhai szolgálatát 15 éve kezdte a szalézi rendházban. Az atyák minden gasztronómiai kívánságát teljesítette és a munkatársakkal kiválóan tudott együtt dolgozni. Őszinte igaz teremtés volt. A családjának erős támasza volt. Férjét fiatalon, súlyos betegségben elveszítette. Gyermekeit egyedül, kitartó munkával nevelte és tanította. Az Úr Jézus segítségével bízott. Most nekünk feladta a leckét, hogy munkáját átvegyük, és méltóképpen folytassuk. Nehéz próba elé állított bennünket, amit nem lesz egyszerű pótolni. A szalézi rendházban ismert volt neve. Ő volt "mindenki" Marika nénije. Szorgalma, tehetsége felülmúlhatatlan. Emleke szívünkben örökké élni fog. Búcsúznak tőle:

*a szalézi atyák, a képviselő testület,
a szalézi munkatársak, barátai
„Hosszú út a napig - messze van
az ég! De a szív csak biztat:
feljutok én még!”*

Labundy Gábor SC

† Albertfalván, 58 évesen

„Mellettetek vagy távol tőletek, mindig rátok gondolok. Egy vágyam van csak: hogy boldognak lássalak benneteket itt és az örökkévalóságban.” Don Bosco

Labundy Gábor életének 58. évében tragikus hirtelenséggel itt hagyott bennünket. Mindig boldognak láttuk, életeleme volt a vidámság és a SZOLGÁLAT. Igazi szalézi munkatárs volt. MUNKATÁRS !!

Soha nem azt kérdezte, mit segíthetnek? –hanem segített, lelkesített vidáman, mosolyogva, nem ismert lehetlent. Az albertfalvi munkatársi közösségnek szíve és motorja volt. Az oratóriumban focizott a fiúkkal, a rendezvényeken cipelte a csocsó asztalt, a sörpadokat. A templomban szervezte a ministránsokat, és árulta, reklámozta a Don Bosco Kiadó könyveit.

Dolgozott a plébánián, sekrestyés volt a templomban, és fuvarozta kocsiján a rászorulókat. Hidat épített a templom és az iskola között, amit sokszor csak arra használtunk, hogy gyorsabban elérjük céljainkat, és ő hiába várta reggelente a szolgáltni vágyókat. Versenyt futott a határidővel, ha a pályázatokkal az utolsó pillanatban lettünk kész.

Boldog volt a torinói zarándoklaton, a péli földi lelkigyakorlatokon, és örömmel járt a szalézi összejövetelekre.

És pont a szíve hagyta cserben! Sajnos egy ideje a szíve jelezte túl sok a dolog, lassabban kéne élni, átesett néhány műtéten.

Szeptember elejére várta a táviratot, az újabb műtét időpontjáról, összekészített csomagja jelezte, hogy készen áll.

A hívás máshonnan érkezett, de ő oda is felkészülten indult.

Urunk, Istenünk!

Hálát adunk Neked Gáborért, hogy mellette élhettünk, élvezhettük szeretetét! Fűzd szívét a Tiédhez, az örök boldogságban!

Kérünk, hogy feleségét Ágit soha ne hagyja magára és adj neki erőt a szalézi munka folytatásához örízve férje emlékét.

Az albertfalvi szalézi munkatársak nevében:

*Benczurné Quirico Monika
és Aggházy Judik Eszter*

ŐSZI ÉS TÉLI SZALÉZI PROGRAMOK

PEDAGÓGIAI KONFERENCIA

Nyergesújfalun, az alapításának 90-ik évfordulóját ünneplő Szalézi-Irinyi Középiskolában

November 13., péntek

Információk, jelentkezés: Koblencz Attilánál

E-mail: koblenczattila@gmail.com

Tel.: 20/958-6731

SZALÉZI MUNKATÁRSÁK ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

Péliföldszentkereszt

November 13-15. (péntek este-vasárnap)

Információk: Ónodi Gábor koordinátornál

Tel.: 30 /292-1553

E-mail: onodi.gabor@kti.szie.hu

Jelentkezés: le@invitel.hu

Tel.: 20/823-3335; 30/6454-097

SZALÉZI ADVENT Péliföldszentkeresztben

FIATALOK ADVENTI LELKI NAPJAI

17 évesnél idősebbeknek

November 27-29. (péntek-vasárnap)

Vezetik: P. Ábrahám Béla SDB

P. Márkus Zoltán SDB, T. Nádudvari Géza SDB

SERDÜLŐK ADVENTI LELKI NAPJAI

12-16 éveseknek

December 11-13. (péntek-vasárnap)

Vezeti: P. Kukuczka Robert SDB

SZALÉZI LELKISÉG FELNŐTT LELKIGYAKORLATA

Szalézi munkatársak, Don Bosco-tisztelők, pedagógusok és minden lelki feltöltődésre vágyó felnőtt számára

December 11- 13. (péntek-vasárnap)

Vezeti: P. Andrásfalvy János SDB tartományi vikárius

Jelentkezés 2009. december 5-ig

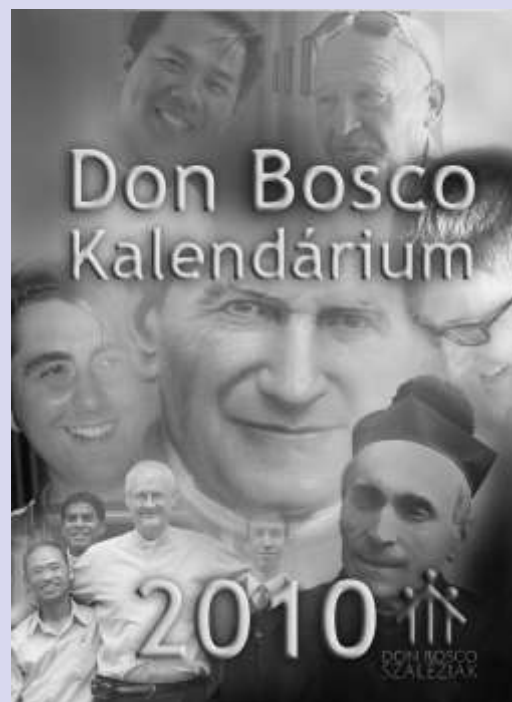

Jelentkezni lehet mindhárom lelkigyakorlatra

Lengyel Erzsébetnél

E-mail: le@invitel.hu, tel.: 20/823-3335; 30/6454-097

OLVASSUK,
TERJESSZÜK!

2010-ES DON BOSCO KALENDÁRIUM

A 2010-es évet a Szalézi Család Boldog Rua Mihály emlékének szenteli, Bosco Szent János első utódának, 1910. április 6-ai halálának száz éves évfordulója kapcsán. A XX. század elején, amikor Rua Mihály élt, Magyarországon nem sokat tudtak a szaléziakról. Mondhatnánk: ma sem sokban változott a helyzet. Ebben a kalendáriumban ismét megkísérelünk átadni valamennyit azokból az értékekből, amelyek a Szalézi Család és a szalézi lelkiség jellemzői, hogy minél többen megismerjék a világ egyik legszámtottevőbb szerzetes rendjét.

A TARTALOMBÓL:

A méltó utód - Rua Mihály; Köztünk élő - II. János Pál pápáról; A gyónásról; Az imaélet titka; Ha boldog vagy, legyen az arcodra írva; Nevelésről napjainkban - a serdülők; Anyaság és gyermekség; Étkezés, sport, egészség, kincs-láda, humor és még sok minden más...

Kapható és megrendelhető
a Tartományfőnökségen
Tel.: (1) 453-2277
a szalézi plébániákon
és a Don Bosco
Könyvesboltban
Tel.: (1) 318-6717

Rövid képes iskolatörténet

A Noll-féle épület és a Mayer-ház 1919-ben.

1935-ben épült fel a ma is álló kétemeletes épület.

*1962-ben lebontották a Noll-féle épületet.
Helyére egy új blokk épült.*

**Szalézi-Irinyi Középiskola
Nyergesújfalu 1919-2009.**

*Az átadás után 2001-től,
felújítások sora következett.*

Napjainkban a Szalézi-Irinyi Középiskola a környék egyik legszebb iskolája.

Paskai László bíboros az új emléktábla előtt.

Az új épületrész.

Informatika szaktanterem.

Vidám folyosók.

**Szalézi-Irinyi Középiskola
Nyergesújfalu**

A „Kezdetek” című színdarab szereplői.

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 3500 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Van Hecke Albert SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Szász Gábor
A címlapon: Don Bosco szobra a nyergesújfalu Szalézi-Irinyi Középiskola udvarán
Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654